

РЕШЕНИЕ

№ 6457

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6681** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 107, ал. 3 от Закона за автомобилни превози (ЗАвП).

Образувано е по жалба на Е. А., представляван от адв. Л. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2537/23.06.2022 г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗАвП е наложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната табела на лек автомобил Пежо 3008 от мат М1, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ф. М. А. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и на основание чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ и от ЗАвП е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ № 32773792998 на водача Е. А. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

В жалбата се твърди, че издадената заповед е незаконосъобразна, като подробни съображения в тази насока са изложени в същата. Жалбоподателят иска да бъде отменена оспорената заповед като твърди, че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на материалния закон и на административно-производствените правила, а именно, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаването на процесната заповед не е осигурен

преводач, като по този начин е нарушено правото на защита на наказаното лице. Посочва, че са нарушени разпоредите на ЗАНН.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, представлява се от адв. Б., моли съда да уважи предявената жалба по съображенията, изложени в нея. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Директорът на РД „Автомобилна администрация“ С., редовно призован, не се явява и не се представлява. Със становище от 19.07.2022 г. моли заповедта да бъде оставена сила. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

На 23.06.2022 г. при извършена проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвП и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, Б. Н. Б. – инспектор при Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ е установил, че при спрян за проверка от полицаи Г. от ГДНП автомобил, лицето Е. А., ЛНЧ: [ЕГН] гражданин на Република Турция, с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, извършва превоз на пътници от хотел Акорд,[жк]до Аерогара С. Терминал 2 срещу заплащане от 10лева в момента на приключване на превоза, което е установено от снети обяснения на превозваните пътници, с личен автомобил, марка Пежо 3008, с рег. [рег.номер на МПС] /собственост на Ф. М. А./, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз.

Така установеното нарушение е констатирано с Акт за установяване на административно нарушение серия А-2012 № 325701/23.06.2022 г., срещу Е. А., за административно нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗАвП. По делото е приложена и декларация на турски език и с превод на български, с която жалбоподателят изрично и собственоръчно е направил изявление, че не желае да му бъде осигурен преводач.

На 23.06.2022 г. директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“– [населено място] издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2537/23.06.2022 г., с която на жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т.4, б. „б“ и ал. 2, т. 1 от ЗАвП е наложена принудителна административна мярка временно спиране от движение за срок от 12 месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с рег. [рег.номер на МПС] и отнемане на свидетелство за регистрация част II на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ф. М. А., с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1. Заповедта е връчена на Е. А. на 24.06.2022 г. лично срещу подпис /л.15-16/.

Като доказателства към административната преписка са приложени: Заповед № 110/01.04.2022г., издадена от директора на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, удостоверяваща компетентност на органа издал заповедта за налагане на ПАМ /л.27-32/, Акт за установяване на административно нарушение серия А-2012 № 325701/23.06.2022 г., издаден срещу Е. А. за извършено административно нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗАвП, съставен след извършената проверка на 23.06.2022 г., декларация от Е. А. за отказ от осигуряване на преводач /л.17/.

При така установената фактическа обстановка и с оглед правомощията си по чл. 168 от АПК, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в преклузивния 14-дневен срок за

оспорване, от легитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му, и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на регионална дирекция „Автомобилна администрация“, въз основа на делегираните му правомощия съгласно заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, в предвидената от закона форма и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАВП, обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз на Общността или удостоверение за регистрация– за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ води регистър на МПС-та към лицензите на Общността и лицензите за превоз на пътници или товари на територията на Р България.

Автомобилният превоз на пътници и на товари е дейност, която се характеризира с повишен риск за живота и здравето на хората, което е наложило за упражняването ѝ законодателят да установи императивно специални изисквания. Извършването на която и да е от формите на дейността, без надлежно разрешение /чл.6, ал.1 ЗАВП/, е определено от законодателя като административно нарушение съгласно чл. 93, ал. 1 ЗАВП, за което се носи административнонаказателна отговорност, която е лична - на водача, и различна от преустановяващата принудителна административна мярка, която се оспорва.

Освен това обаче, за преустановяване на административното нарушение законът– чл. 106а ЗАВП, предвижда и прилагането на ПАМ, сред които и процесната: спиране от движение за срок 12 месеца на моторно превозно средство, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници (ал. 1, т. 1). В ал. 2 на чл. 106а ЗАВП е установен и начинът по който се налага ПАМ по ал. 1, т. 1- сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по ал. 1, т. 1, 2 и т. 3, букви "б" и "в".

От анализа на цитираните норми следва извод, че за да е налице основание за прилагане ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАВП е необходимо кумулативно да са изпълнени следните условия: 1) да е извършен обществен превоз на пътници, и 2) превозът да е осъществен с МПС за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници, респективно заверено копие от лиценз на Общността или което не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. Кога един превоз на пътници е обществен законодателят е

дефинирал изрично в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗАвтП, съгласно която норма Обществен превоз е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане, а по т. 3 „Превоз на пътници“ е дейност на физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, за превоз на пътници срещу заплащане, която се осъществява със специално конструирани и оборудвани моторни превозни средства независимо дали са натоварени или не.

От доказателствата по делото безспорно се установява наличието на предпоставките за налагане на ПАМ. Последната не се явява санкция за извършено нарушение. Наложена ПАМ в случая има за цел да препятства възможността за бъдещо извършване на нерегламентиран превоз, какъвто се установява несъмнено от приложените в административната преписка писмени доказателства, в това число от писмените сведения на пътниците, както относно извършвания превоз на пътници по смисъла на § 1, т. 1 и т. 3 от ДР на ЗАвтП, така и липсата на изискуемите лиценз или регистрация /невключване на МПС в списъка към удостоверение за регистрация/ за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, свързани с нарушение на административно производствените правила, а именно искането до съда да разгледа дали административният орган по надлежен начин е констатирал извършените нарушения, съответно дали е спазил разпоредбите на ЗАНН и НПК в тази връзка, включително с назначаването на преводач. Производството по издаване на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" и т.4, б. „а“ от ЗАвтП се развива по правилата на АПК, докато производството по налагане на административно наказание по реда на ЗАНН. В първата хипотеза се издава индивидуален административен акт и се цели бързина на производството, за да се спре дейността по превоз на пътници или товари, в нарушение на законовите изисквания. Във втория случай се упражнява санкционно правомощие на държавата и се развива самостоятелно административнонаказателно производство. Доводите за наличието на процесуални нарушения при съставянето на акта за установяване на административно нарушение срещу водача на лекия автомобил, следва да се релевират в административнонаказателно производство при оспорването на издадено наказателно постановление пред съответния районен съд.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят е получил декларация на турски език относно искането или не да му бъде назначен преводач. Същата е представена на езика, който той разбира – турски и жалбоподателят собственооръчно е попълнил декларацията и е посочил, че не иска да му бъде осигурен преводач. Т.е. ако се приеме, че това възражение е относимо към това производство, то същото е неоснователно.

Недоказани са твърденията в жалбата, че доверителят не владее български език и че не е отказал изрично да му бъде осигурен преводач. На първо място, такова отбелязване на родния му език не е направено в нито един от подписаните от него документи, напротив - собственооръчно, както бе отбелязано по-горе, г-н Е. А. е попълнил декларация, че не желае да му бъде осигуряван преводач, като лично се е подписал под АУАН-а и оспорваната в настоящото производство заповед за прилагане на ПАМ, че е получил препис и е запознат със съдържанието ѝ. По този начин голословно е твърдението на процесуалния му представител, обективирано в жалбата, че е нарушено правото му на защита. При хипотезата, че жалбоподателят не разбира български език, не е следвало да подписва документи със съдържание, което не разбира, тъй като при полагане на подписа си собственооръчно и без възражения, се

приема, че е запознат със съдържанието му и е наясно за какво е била ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

В случая съдът приема, че с налагането на процесната ПАМ административният орган е осигурил както безопасността на движението за другите участници в него, така и е преустановил извършването на административното нарушение за в бъдеще.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира, че Заповед № РД-14-2537/23.06.2022г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - С. е законосъобразна, издадена без допуснати нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на закона и като такава следва да бъде оставена в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка РД-14-2537/23.06.2022г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ от Закона за автомобилните превози /ЗАВП/ е заповядано „временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната табела на лек автомобил Пежо 3008 от мат М1, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ф. М. А. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ № 32773792998 на водача Е. А. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Съдия: